

DZIEŃ STROJÓW LUDOWYCH

Wprowadzenie

Ubiór jest wyrazem tradycji i kultury, nadaje tożsamość folklorowi i często ulega wpływom tradycyjnych tańców.

Tradycyjny strój może być inny w każdym zakątku kraju, a każdy kraj ma krótką historię związaną ze strojem. Poznajcie je!

Zacznijcie od pokazania swoich strojów narodowych lub wybranych motywów narodowych.

Ćwiczenie 1. Baw się i ucz!

Potrzebne materiały

Kartki z parami strojów narodowych (męskimi i żeńskimi) oraz plansza, na której uczniowie będą przekreślać znalezione pary.

Instrukcje

Cele

Celem ćwiczenia jest zapoznanie uczniów z rodzajami strojów w zależności od kraju/regionu oraz z różnicami w ubiorze kobiet i mężczyzn, ponieważ różnice występują we wszystkich przypadkach.

Dynamika:

W tym przypadku chodzi o wyjaśnienie, czym są kostiumy, skąd się wzięły i jakie jest ich przeznaczenie. Ważne jest, aby nauczyciel wprowadził uczniów w kontekst tego, nad czym będą pracować podczas zajęć, a także przedstawił cel warsztatów. W tym przypadku celem jest poznanie różnych rodzajów strojów.

Gra pamięciowa

Należy stworzyć 20 par strojów (strój mężczyzny i strój kobiety). System ćwiczenia przypomina tradycyjną grę w memory, ale w tym przypadku należy odtworzyć związek między strojem kobiety a strojem mężczyzny. W celu poznania kombinacji strojów damskich i męskich, na tej samej karcie u dołu pojawi się flaga odpowiedniego kraju lub regionu. Każdy uczeń będzie miał papierową „planszę” z wydrukowanymi elementami gry pamięciowej, a po dobraniu par będzie musiał je wykreślić z planszy, tak jakby to była karta do gry w bingo. Celem wszystkich uczniów jest znalezienie wszystkich par.

Zakończenie

Nauczyciel zadaje pytania na temat rodzajów strojów narodowych i ich kolorów.

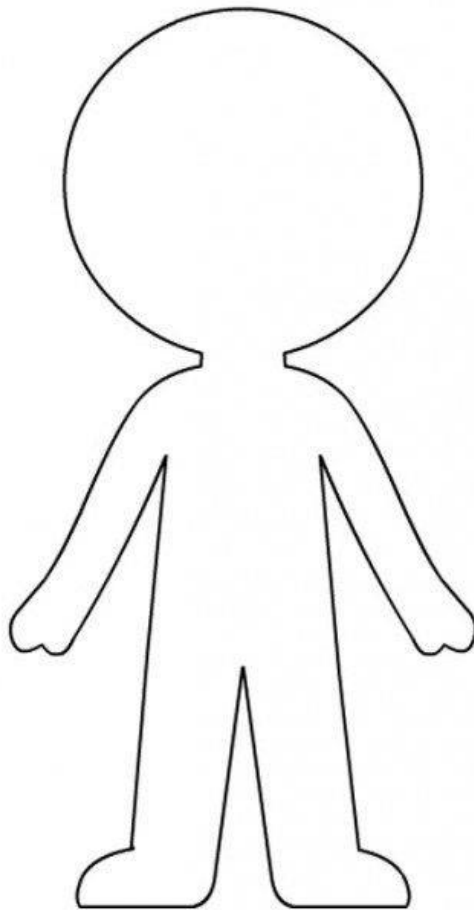
Ćwiczenie 2. Stwórz własny tradycyjny strój

Potrzebne materiały

Wycinki różnych części tradycyjnego stroju podzielone na sekcje:

- od stopy do kostki,
- od kostki do talii,
- od talii do szyi,
- szyja i głowa.

Sylwetka:

Instrukcje

Cele

Celem tego ćwiczenia jest promowanie kreatywności i wyobraźni oraz łączenie różnych tradycyjnych strojów z różnych krajów i regionów.

Dynamika:

Każdy uczeń otrzymuje sylwetkę osoby i ma dostęp do wyciętych „części” ubrania, które może mieszać i dopasowywać, aby stworzyć własny, wyjątkowy „tradycyjny” strój.

Każdy uczeń może także wykonać swój autoportret w „tradycyjnym” stroju własnego projektu.

Zakończenie

Na zakończenie uczniowie mogą podzielić się swoimi pracami z grupą.

Polski przykład

Nauczyciel przedstawia przykłady strojów z różnych regionów Polski (świata). Zadaniem uczniów jest uważne przyjrzenie się zdjęciom strojów i omówienie ich charakterystycznych cech, takich jak elementy stroju, kolory i szczegóły.

Zabawa w małych grupach: uczniowie wymieniają jak najwięcej elementów stroju górali polskich (lub innych grup) – wygrywa ta grupa, która wymieni ich jak najwięcej.

Następnie uczniowie ponownie analizują zdjęcia i kostiumy pod kątem elementów, które zostały pominięte.

Uczniowie oglądają tańce z różnych regionów w ludowych strojach polskich.

Taniec i kostiumy:

Górale: <https://www.youtube.com/watch?v=gI2sOzJ0pvg>,

<https://www.youtube.com/watch?v=bbJEUzdVB3Y>

Krakowiak: <https://www.youtube.com/watch?v=OeQ6jYzt6cM>

Taniec łowicki: <https://www.youtube.com/watch?v=xxbqdSAGLjs>

Po obejrzeniu tańców nauczyciel pyta dzieci:

- Co zwróciło waszą uwagę w tańcach?
- Jak myślicie, jaką rolę odgrywają stroje ludowe w tańcach ludowych?
- Dlaczego warto mieć własny strój ludowy w danym regionie?
- Jaką rolę może on pełnić w danym kraju i kulturze?
- Jakie znaczenie ma strój w budowaniu tradycji danego kraju?

Kolejnym zadaniem jest próba odtworzenia przez dzieci w grupach jednego z prezentowanych tańców lub jakiegoś jego elementu, który im się podoba. Nauczyciel organizuje konkurs na najlepiej zaprezentowany taniec.

Na koniec dzieci otrzymują zadanie grupowe polegające na zaprojektowaniu własnego stroju narodowego, który chciałyby nosić na specjalne okazje. Powinien to być strój kobiecy i męski.

Opisy tradycyjnych strojów

Grecja

Tradycyjny strój kobiecy

W tradycyjnej kulturze greckiej każdy strój przekazuje informacje o pozycji społecznej danej osoby, zwłaszcza kobiety. Strój, zgodnie z interpretacją członków lokalnej społeczności, wskazuje, czy kobieta jest samotna, czy zamężna, czy ma dzieci, czy jest wdową.

Sz szczególnie kobiece stroje ślubne miały na celu podkreślenie zamożności i pozycji społecznej rodziny panny młodej. Strój ślubny był szczegółowo projektowany, a jego wykonanie trwało miesiącami, w wyniku czego powstał semantyczny zestaw komunikatów, który wyrażano za pomocą biżuterii i kolorów, haftów, elementów dekoracyjnych oraz kombinacji tkanin i faktur. Jedną cechą wspólną dla wszystkich regionów Grecji jest to, że stroje ślubne charakteryzują się przesadą: biżuteria i misterne ornamenty pokrywały całe ciało panny młodej, przez co strój był szczególnie ciężki – ważył ponad 30 kilogramów. Strój ślubny był noszony po ślubie podczas wszystkich świąt i uroczystych okazji aż do narodzin drugiego dziecka.

Traditional wedding costume of Greece (Tradycyjny strój weselny w Grecji)

This file is licensed under the [Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/) licence.

Tradycyjny strój męski: Evzonas/Tsolias

Evzoni to wybrani żołnierze armii greckiej, bardziej znani jako tsoliades. Ich strój został oficjalnie ustanowiony przez króla Grecji Ottona, który również nosił go podczas oficjalnych wystąpień.

Fustanela została zaprojektowana jako mundur dla pałacu królewskiego, a obecnie jest noszona przez Gwardię Prezydencką. Pozostałe części stroju to:

- fario, czyli czapka z daszkiem – ma ona czerwony kolor i jest wykonana z filcu, jej charakterystyczną częścią jest długi czarny frędzel wykonany z jedwabiu;
- biała koszula;
- fermele – kamizelka evzona, na której przedstawione są ludowe wzory, wyszywane białymi i połączanymi nićmi;
- białe wełniane skarpety;
- czarne podwiązki – wykonane z jedwabiu;
- carouchia – buty evzonów, mają czerwony kolor i są wykonane ze skóry; na podeszwie każdego buta znajduje się około 60 gwoździ, dzięki którym podczas chodzenia evzonasa można usłyszeć specyficzny dźwięk; charakterystycznym elementem carouchi są czarne frędzle, którymi zakończone są ich noski;

– futerały na naboje, które są wykonane ze skóry.

Strażnik przed budynkiem parlamentu, Ateny, Grecja.

Permission is granted to copy, distribute and/or modify this document under the terms of the [GNU Free Documentation License](#), Version 1.2 or any later version published by the [Free Software Foundation](#);

Kostium Tsolias

This file is licensed under the Creative Commons [Attribution-Share Alike 4.0 International](#) license.

Francja

Francja nie ma stroju narodowego. Jednakże Francja składa się z różnych regionów o różnych zwyczajach i tradycjach. Dlatego zaprezentujemy tradycyjne stroje z jednego francuskiego regionu, którego tożsamość jest bardzo wyraźna. Region ten od dawna posiada swoją tożsamość i odrębność.

Tradycyjne stroje Bretanii:

Tradycyjny strój bretoński był noszony podczas ceremonii i festiwali. Odzież codzienna była mniej oryginalna, choć miała też cechy lokalne. Od końca XX wieku strój ludowy noszono niemal wyłącznie z okazji wyjątkowych uroczystości religijnych (odpustów) i kulturalnych, w których biorą udział środowiska celtyckie; termin „strój ludowy” obejmuje zatem współczesne zastosowania stroju tradycyjnego, niezależnie od tego, czy jest to strój historyczny, czy też całkowicie odtworzony dla funkcji reprezentatywnych.

Idea tradycyjnego stroju bretońskiego pojawiła się dopiero na początku XIX wieku zniesienie praw dotyczących przepychu, które do tej pory regulowały ubiór we Francji.

„Paranoiczna obsesja na punkcie republikańskiej jednolitości spotkała się z refleksyjną obsesją na punkcie pojedynczości” (Vallerie, s. 51).

Strój damski:

Lata 50. XIX wieku: Składa się ze spódnicy i stanika w kolorze czerwono-brązowym z kilkoma małymi aksamitnymi panelami na dole spódnicy, na ramionach i rękawach. Fartuch składa się z dużego śliniaczka, który w przeciwieństwie do kilkadziesiąt lat później nie sięga aż do koronki kołnierzyka i tym samym odsłania białą bawełnianą tkaninę. Nakrycie głowy składa się z trzech części: czapki z dużą podstawą i paska pod brodę, u dołu którego znajdują się małe skrzydełka wpadające w kark, paska białej bawełny złożonego na pół z drugim paskiem bawełny obszytym koronką pod. Te trzy części, oprócz dolnej części kapelusza, są wykrochmalone. Kobieta opisana przez Lalaisse nosi również zapinane na guziki mankiety z koronką, wykrochmalony koronkowy kołnierzyk oraz aksamitny kołnierzyk z krzyżykiem nad sercem (bardzo powszechny w tamtych czasach), który w całości opada na klatkę piersiową.

Lata czterdzieste XX wieku: teraz widoczne są kobiece łydki. Koszulki i spódnice pokryte były aksamitem ozdobionym warkoczami z koralików. Fartuchy są czasami w jaskrawszych kolorach, malowane lub haftowane, czasami w cannetille (złota nić). Nakrycia głowy są podnoszone w samolocie i mają bardzo skomplikowane motywy kwiatowe, nie ma już bard.

<https://youtu.be/cFIJzSoPAk>

Łotwa

Łotewski strój narodowy to tradycyjny odświętny strój chłopów, rzemieślników, rybaków i innych zwykłych ludzi, noszony w XIX wieku, mniej więcej do lat siedemdziesiątych. Oczywiście były też stroje robocze, podobnie jak dziś – strój był dopasowany do pory roku i pogody.

Podstawowym elementem tradycyjnego stroju jest koszula, która stanowi bieliznę i okrycie wierzchnie. Koszule kobiece były długie, sięgały poniżej kolan i służyły zarówno jako bluzka, jak i halka. Na koszulę kobiety zakładały spódnice, gorsety, żakiety. Mężczyźni natomiast nosili kamizelkę i krótki żakiet lub dłuższy albo krótszy płaszcz.

Na Łotwie wyróżnia się pięć historycznych regionów kulturowych – Kurzeme, Zemgale, Vidzeme, Latgale i Sēlija. Choć stroje ludowe poszczególnych regionów różnią się, mają też elementy wspólne. Przyjrzymy się bliżej łotewskiemu strojowi narodowemu.

Photo: Ethnographic Open-Air Museum of Latvia

Tu można zobaczyć różne tradycyjne stroje z regionu Latgale na Łotwie:

<http://www.katramsavutasterpu.lv/en/folk-costumes/?pn=latgale>

W pierwszej połowie XIX wieku odświętny strój kobiecy charakteryzował się białym kolorem – takim samym jak noszony przez kobiety łotgalskie już w XII–XIII wieku. Dopiero w drugiej połowie tego stulecia wprowadzono spódnicę w kratę i paski. Z kolei czerwony haft na białej lnianej koszuli może być związany z białoruskim ornamentem koszulowym. Nie zawsze noszono broszki, nawet zapięcie koszuli zastąpiono wiązaniem wstążką.

Pełnego stroju nie wyobrażano sobie bez nakrycia głowy: korony dla dziewcząt od wieku młodzieńczego do dnia ślubu i kapelusza lub chusty dla kobiet zamężnych. Noszenie kapelusza przez mężczyzn nie było tak ściśle określone. Częścią stroju były też dziane wełniane skarpety zimą lub lniane latem. Najczęściej noszono proste skórzane obuwie, później zastąpiono je czarnymi butami na płaskim obcasie, mężczyźni czasami nosili trzewiki. Kolejnym elementem były tkane pasy zawijane dwukrotnie wokół talii.

Polska

Na Podhalu (południowa Polska, region Tatr) można wciąż spotkać się z żywym folklorem. Jest to jeden z niewielu regionów w Polsce, gdzie do dziś nosi się strój ludowy. Strój góralski jest szczególnym znakiem odrębności i tożsamości regionalnej. Zakłada się go z okazji różnych uroczystości rodzinnych, świąt kościelnych, a także w kapelach i zespołach regionalnych.

Strój kobiecy

Biała bawełniana bluzka, zwana koszulą, bogato haftowana jest białymi nićmi. Góralka powinna mieć halkę, zwaną fartuchem, również bogato zdobioną białym haftem. Wełniana spódnica tybetowa powinna mieć kolorowe wzory, najczęściej kwiatowe. Na bluzkę nakłada się gorset, często z wyhaftowanymi motywami roślinnymi, takimi jak na przykład dziewięciśli czy szarotka. Gorset jest wiązany z przodu długą wstążką, której kolor powinien pasować do reszty stroju.

Jednym z ważniejszych elementów stroju są korale, które powinny być prawdziwe. Z kolei na nogi wkłada się mokasyny, które są rodzajem obuwia wykonanego z jednego kawałka skóry. Tradycyjne mokasyny powinny być wiązane paskami wokół kostki, a na nogi zakłada się także białe wełniane skarpety. Zameżne kobiety zakładają na ramiona tybetańskie chusty (mogą być z frędzlami). Zimą chustę zakłada się na głowę. W chłodniejsze dni zakłada się krótki, brązowy kozuch. Zimą na nogi góralki wkładają pantofle, czyli wysokie buty ze skórzaną podeszwą i cholewką z grubego materiału, gustownie zdobione haftem.

Strój męski

Strój męski należy do licznej rodziny strojów pasterskich ludów karpaccich. Do elementów stroju góralskiego należą: spodnie góralskie, które wykonane są z białego sukna, wąskie u dołu, z charakterystycznym bocznym rozcięciem w nogawkach, zapinanym na wypadek mrozu. Spodnie ozdobione są wokół zapięć kolorową parzenicą haftowaną kolorową włóczką, wzdłuż nogawki sznurkowym paskiem z czerwonym frędzlem wokół kostki. Na biodrach haftowane są ozdoby. Najbardziej przyciągające wzrok parzenice wyhaftowane na spodniach są oparte na wzorze serca lub gwiazdy. Górna część stroju to biała lub szara lniana koszula, która musi być zapięta na piersi spinką. Dodatkowo do stroju góralskiego jest tzw. opaska, czyli skórzany pas ozdobiony specjalnymi tłoczonymi wzorami oraz guzikami i klamrami. Górale, podobnie jak góralki, noszą mokasyny, a zimą krótkie płócienne kapcie. Charakterystycznym elementem stroju góralskiego jest okrycie wierzchnie zwane cuchą. Wykonana z owczej wełny cucha może być biała lub czarna.

Ozdobą każdego górala jest nakrycie głowy – czarny filcowy kapelusz z rondem ozdobionym białymi muszelkami, tzw. kostkami, naszytymi na czerwonym pasku.

Nieodłącznym elementem tradycyjnego wyposażenia górala jest kij zwany ciupagą. Jest to rodzaj małej siekierki na długim drewnianym trzonku, która łączy w sobie funkcje narzędzia i broni. Ciupaga mogła być używana podczas wspinaczki, cięcia gałęzi na opał, a także do walki wręcz, a przede wszystkim do rzucania.

Hiszpania

W Hiszpanii istnieje wiele różnych strojów, które różnią się w zależności od regionu. Poniżej przedstawiono kilka przykładów:

Andaluzja

Powszechnym strojem jest strój flamenco, czyli strój cygański. Kobiety noszą długą, dopasowaną suknię z falbanami. Najczęstsze dodatki to kwiat, grzebień i chusta.

Mężczyźni noszą spodnie, białą koszulę, krótką marynarkę, szarfę i kamizelkę, do których dołączony jest kapelusz z Kordoby.

Aragonia

Stroje ludowe z Aragonii, nazywane baturro i baturra, mają model codzienny i model galowy. Kobiety ubierają się w bawełnianą spódnicę, która przykrywa szarfę, fartuch, białą bluzkę i chustę. Mężczyźni noszą czarne spodnie do kolan, białą koszulę, kamizelkę i szarfę, a na głowie chustę w kratę.

Galicja i Asturia

Obie prowincje mają bardzo podobne stroje. Typowy strój galicyjski to ten, który nosili chłopcy na początku XX wieku. Kobiety noszą długą spódnicę, czarny fartuch, białą bluzkę, kamizelkę i czarną pelerynę skrzyżowaną na piersiach.

Z kolei mężczyźni noszą białą koszulę, kamizelkę, szarfę, czarne i sukno sięgające od kolan do stóp.

Baleary

Najbardziej typowy jest strój payés. Kobiety noszą dublet i spódnicę z halkami i miriñaque. Na głowie mają czepek. Mężczyźni noszą spodnie do kolan lub długie białe, szarfę, białą koszulę z peleryną oraz kapelusz lub chustkę.

Kraj Basków

Najbardziej typowy strój to baserritarra. Strój kobiecy składa się z halki, czerwonej spódnicy z czarnym lub niebieskim materiałem na wierzchu, czarnego fartucha, czarno-białego materiału, płaszcza, chusteczki i espadryli.

W stroju męskim znajdziemy bluzkę i spodnie w tym samym kolorze, białą koszulę, skarpetki, pasek i najważniejsze – beret txapela.

Kolumbia

Tradycyjny ubiór kolumbijski ma kilka wariantów regionalnych.

Andy

Tradycyjny strój mężczyzny to białe lub czarne długie spodnie, koszula, czerwona chustka na szyi, espadryle, kapelusz i torba skórzana. Natomiast kobieta nosi długą kwiecistą spódnicę i białą bluzkę z długimi rękawami, z wysokim dekoltem lub czasem z koronką, którą łączy z zaplecionymi na ramieniu włosami.

Ponadto w kolumbijskich Andach charakterystycznym ubiorem jest ruana, rodzaj poncha tkanego z wełny, oraz kapelusz paisa, który jest zazwyczaj biały i ma obwódkę z czarnych pasków.

Karaiby

Ze względu na bliskość morza mieszkańcy wybrzeża noszą bardzo miękkie ubrania w jasnych kolorach – mężczyźni: lniane spodnie, białe lub kolorowe koszule, czerwoną chustę zawiązaną na szyi i charakterystyczny kapelusz vueltaio, a kobiety: bluzki z niskim stanem i spódnicę w jasnych kolorach z aplikacjami u dołu.

Orinoko

Mieszkańcy kolumbijskich równin wyróżniają się prostym ubiorem. Mężczyźni zakładają liquiliqui, kapelusz pelo e guama i tkane cotizas, natomiast kobiety szeroką drukowaną spódnicę do kostek lub kolan, ozdobioną koronką oraz kwiat cayenne we włosach.

Kolumbijskie ubiór w innych regionach

Ubiór Kolumbijczyków w innych regionach, na przykład w Amazonii, kontrastuje ze sobą, ponieważ kobieta zazwyczaj nosi niebieską spódnicę z jaskrawymi, ręcznie malowanymi rybami i jasną bluzkę z odkrytymi ramionami, podczas gdy mężczyzna nosi koszulę z długimi rękawami ozdobioną wizerunkami miejscowych ptaków, czarne spodnie i pleciony kapelusz. Najbardziej charakterystyczną cechą regionu wyspiarskiego jest to, że kobiety noszą chusty na głowach. Z kolei ubrania w regionie Pacyfiku wyróżniają się prostotą i jaskrawymi kolorami, takimi jak czerwony, żółty lub pomarańczowy w przypadku sukienek damskich oraz jasnymi kolorami w przypadku ubrań męskich.

Chiny

Strój hanfu, strój zhongshan (strój mao), strój tang i strój cheongsam (qipao) to cztery najbardziej charakterystyczne rodzaje tradycyjnej odzieży chińskiej.

Cechy charakterystyczne hanfu

Hanfu charakteryzuje się luźnym yi (/ ee /) 衣 ‘górną część garderoby’) z rękawami i krojem przypominającym spódnicę (/ shung / 裳 ‘dolną część garderoby’). Pas był zawsze ozdobiony jadem.

Uważa się go za symbol autentycznej kultury chińskiej, odzwierciedlający dążenia uczonych konfucjańskich do rytuałów, muzyki i ideałów moralistycznych.

Cechy kostiumu zhongsan

Strój zhongsan ma cztery kieszenie, pięć większych, centralnych guzików z przodu i trzy małe guziki na każdym rękawie.

Cztery kieszenie symbolizują cztery cnoty (życzliwość, lojalność, uczciwość i wstydlivość). Pięć większych guzików symbolizuje podział na pięć władz (administracja, prawodawstwo, jurysdykcja, badanie i nadzór). Trzy mniejsze guziki na każdym rękawie symbolizują „trzy zasady ludowe” (nacjonalizm, demokrację i ludowe środki do życia, przedstawione przez Sun Yat-Sena). Dwie klapki kieszeni w kształcie odwróconego pióra symbolizują rozkwit państwa dzięki kulturze, a nie sile militarnej. Odwrócony kołnierz reprezentuje skrupulatne podejście do zarządzania sprawami państwowymi, a jednoczęściowy garnitur symbolizuje jedność Chin.

Cechy charakterystyczne garnituru tangowego

Garnitur tang (lub tangzhuang) ma w kulturze chińskiej dwie odmiany, które znacznie różnią się pod względem stylu. Jedna z nich odnosi się do autentycznego ubioru z epoki Tang, który wyewoluował z hanfu i charakteryzuje się pozbawionym guzików yi, który zachodzi prawą krawędzią na lewą, jest przewiązany szarfą i rozcięty do kostek, co daje wrażenie swobody, lekkości i elegancji.

Drugi odnosi się do męskiej marynarki manchu, która wyewoluowała z magua z dynastii Qing (1644–1911), a która powstała przez wchłonięcie zachodniej metody krojenia garnituru, z kołnierzem mandaryńskim, raną (gałką wykonaną z misternie zawiązanych sznurków) i duijin (rodzajem marynarki w chińskim stylu z guzikami z przodu), i dziś jest również znana jako pseudo-tangzhuang.

Cechy charakterystyczne qipao

Qipao to jednoczęściowy strój kobiecy, który przylega do ciała, ma dwa duże rozcięcia po obu bokach, co ułatwia poruszanie się, i często jest zapinany na guziki po prawej stronie.

Qipao ma różne style, różniące się kształtem kołnierzyka, długością rozcięć, szerokością rękawów, a nawet pozycją kaijin (rodzaj ubioru w chińskim stylu, który zapina się z przodu lub po prawej stronie).

Maroko

Tradycyjny strój kobiecy w Maroku to kaftan oraz takchita. Powstały one w wyniku działalności różnych cywilizacji i kultur. Takchita jest suknią dwuczęściową, wykonaną z tkaniny w jaskrawych kolorach. Pierwsza warstwa to tahtiya, która jest podobna do kaftanu i często jest prosta i niezdobiona. Druga warstwa to fouqia o dfina. Często noszony jest pasek.

W przypadku tradycyjnego stroju męskiego jest to również kaftan.

Tradycyjne marokańskie kaftany

Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 Metalidinger0th

Zdjęcia strojów ludowych

Wyszukaj zdjęcia tradycyjnych strojów z krajów przedstawionych tutaj i/lub tych, które reprezentują różnorodność w klasie lub grupie uczniów. Pamiętaj, aby podać źródło obrazu i/lub używać obrazów z otwartą licencją. Niektóre źródła obrazów to:

Google Images

<https://images.google.com/>

Unsplash

<https://unsplash.com/>

Freeplik

<https://www.freepik.com/>

Rozszerzone informacje na temat wybranych strojów hiszpańskich

Przedstawiamy więcej przykładów prezentacji strojów regionalnych z Hiszpanii jako inspiracja do prezentacji podobnych przykładów z innych krajów.

Wspólnota Madrytu

Kobieta ubrana jest w obcisłą sukienkę z marszczeniami u dołu, szal i białą chustkę na głowie ozdobioną kwiatem. Męski strój składa się z ciemnych spodni, białej koszuli, kamizelki ozdobionej goździkiem i białej apaszki.

Wyspy Kanaryjskie

Strój kobiecy składa się z białej bluzki, kolorowego lub haftowanego kaftana, długiej pasiastej spódnicy i fartucha. Głowa nakryta jest welonem lub kapeluszem. Z kolei mężczyźni noszą białą koszulę również z kaftanem lub z kamizelką oraz spodnie do kolan i szarfę.

Kantabria

Tutaj jest strój góralski - kobieta ubrana jest w płócienną koszulę z szerokimi rękawami, długą „sayę” z aksamitnymi paskami, albo spódnicę, chustę na ramionach i na głowie. Mężczyzna ubrany jest w lnianą koszulę, kamizelkę, ciemną marynarkę, materiałowe spodnie i pas w talii.

Kastylia La Mancha

W stroju niedzielnym kobieta ma na sobie „refajo” albo spódnicę, czarny gorset, fartuch i szal. Mężczyźni noszą białą koszulę, kamizelkę, ciemne spodnie, krótką kurtkę i pasek.

Estremadura i Kastylia i León

W przypadku Estremadury kobiety noszą „saya”, fartuchy i białe bluzki. W przypadku Kastylii i León zwykle noszą białą bluzkę, sukna „saya”, prostokątny fartuch i „dengę”.

Mężczyźni noszą spodnie do kolan z czarnego sukna, pończochy, lnianą koszulę z szerokimi rękawami, kamizelkę i czerwoną szarfę.

Region Murcja

Kobieta nosi gorset, „refajo” lub kolorową spódnicę, białą koszulę, płaszcz i fartuch. Mężczyzna ubrany jest w koszulę, haftowaną kamizelkę, bryczesy, szorty i pończochy. Oprócz czerwonej szarfy ma na stopach buty nazywane „*las esparteñas*.”

Wspólnota Nawarry

W przypadku mężczyzn najczęściej ubierana jest biała lniana koszula, opinana kamizelka, marynarka, ciemne bryczesy i szarfa. Na głowie noszą czarny filcowy kapelusz.

Kobiety noszą dwie spódnice - plisowaną wewnętrzną spódnicę i druga w tym samym kolorze. Ubierają często haftowaną spódnicę i chokery na szyję lub naszyjniki.